

Садуша Реџић

ESCAPE

Био сам ван себе од среће! Сунце, таласи, палме... Одувек сам волео море. Моја тетка каже да је то тако зато што сам у хороскопу рак, водени знак. Зато сам уживао сваком пором свог послом из-можденог бића! Коначно *одмор* !

Плажа је била невероватно лепа, заправо - као из снова: мали залив, окружен стенама, обала од ситног, жутог песка, плаветно небо са исцртаним прамењем белих облачака, сунце подешено да пријатно прли кожу кад нисам у хладовини, таласи запљускују стабла чулавих палми, а море... Море чисто, каквог више на планети нема, кристално прозирно, бледозелено, скоро температуре тела!!! Пливао сам дуго, а онда се попео на стене. Неки људи су ловили рибу штаповима са вештачким мамцима. Рибе? Ха, били су то џинови, све сами трофејни примерци... сабљарке, туне, или нечег сличног њима. Јасно су се виделе са стена, тамне и модре, како полако пливају кроз провидну воду, лењо померајући љубичаста репна пераја лево-десно.

Пожелио сам да уловим једну, да осетим њену тежину, њено копрцање, да се изборим са јаким трзајима и победнички је извучем из воде! Одмах сам наручио најквалитетнији штап са мамцем у виду мале рибе. Тачно седам и по минута по бацавању, риба је загризла! Велика, наравно. Плава, са црвеним пругама на боковима - баш онаква какву сам прижељкивао! Била је тешка и јака. Беснела је, трзајући главом у страну, великом брзином! Вода се запенила, штап се повијао под силином! Борба је требало да потраје око пет минута, не дуже... а онда ме је риба тако јако повукла, да сам се оклизнуо и стрмоглавио се у воду! Бућ!!!

Е, за ово ће неко да плати... помислио сам, и осетио да ме риба још увек вуче за собом кроз воду. Уствари, већ ме је повукла у дубину.

Резигниран, пустио сам штап и запливао нагоре. И ту сам се нашао очи у очи са створењем!

Гледало ме је одозго, плутајући у води, попут медузе. Никада нисам видео нешто такво: величине људске главе, а чинило се да ништа осим главе и нема: наказне главице са ситним, мутним очима без зеница, налик на ајкулине, или на 3-д дугмиће, усађеним високо и сасвим близу једно другоме, и огромним органом на средини који би могао да буде нос од једне једине, скоро округле, велике ноздрве, преграђене при дну на већи и мањи део нечим што је асоцирало на танану кожицу. Већи део је ритмично пулсирао, као да је периодично увлачио воду, а из мањег дела су, с времена на време, излазили ситни мехури ваздуха да би одмах одлепшали ка површини.

'Кожа' му је била бледа, али густо прошарана плавим и црвеним жилицама налик на капиларе, па је изгледала прљаво. Лебдело је ту, испред, и мало изнад мене, гледајући ме претећи злим очицама, и ја сам одједном знао да више нећу изаћи на површину... Створењу су од напетости и нескривене мржње (не знам чиме сам је изазвао?) дрхтурили мишићи испод коже, па је изгледало као да се тресе: било је спремно на акцију, само је чекало мој покрет да крене у напад. Из њега је избијала невероватна количина агресивности и хостилности.

Одједном сам постао свестан да ми понестаје ваздуха и да морам да удахнем. Првобитни страх од створења се изгубио под претњом гушења, и ја инстинктивно заграбих рукама ка површини. Кроз свест ми је прошла мисао да сам управо имао привиђење, јер таква створења не постоје (знам да не могу да постоје!), а чак и да их је којим случајем створила језива грешка природе или нечији болесни генетски инжењеринг, не би могло да их буде овде. Зар не? Мислим, никада их нико није видео ни овде ни било где другде, а камоли да је неко страдао од њих...

А онда ме је, брзином мисли, погодио ударац у трбух, тако јак, да сам се преврнуо у води и сасвим јасно видео још једно створење слично првоме, само нешто мање величине и знатно мање агресивно. Увиђам: оно је сво време било иза мене и чекало...

Нисам могао да верујем да ми се ово дешава!!! Иза првог ударца, који ми је избио сав преостали ваздух из плућа, уследио је још један, и још један после њега... а ја сам изгубио свест гутајући воду.

'Пробудио' сам се од ударца у главу. Схватио сам да су ме створења извукла из воде и да ме сада вуку узбрдо по камењару, држећи ме челичним стиском за мишице. Чиме? Па, они немају руке, забога?! Каква снага! Колика жилавост! Кости, мишићи, глава-све ме је болело. Борио сам се за кисеоник, искашљавајући морску воду, истовремено настојећи да се примирим, не бих ли непотребно изазвао још који излив агресивности.

Раније осећање угрожености, панике и предосећај неумитне победе ових језивих бића нада мном, потпуног одузимања интегритета и страх од могућег одузимања живота (али, зашто?!) вратило се у још већем интензитету. Тресао сам се од ужаса, не усуђујући се да се померим и не размишљајући о бекству. Моћ мишљења као да ми је била блокирана неком јаком психичком силом, која је имала директног уплива у мој ум, појачавајући инстинкте и афекте, истовремено умањујући вољне елементе, али сам успео да формирам нејасну представу о тим створењима, вероватно захваљујући свом професионалном знању из биологије. Однекуд ми се јављала и врста сазнања, спознаје о њима, као да сам несвесно допро до знања које ми је дато у сну, или било генетски присутно у мом уму, али 'успавано'. Сада сам био прилично сигуран да је онај већи и опаснији уствари била доминантна женка, а мањи је њој подређени мужјак.

Вукли су ме у своје 'гнездо', које се налази на врху брда, а издубљено је надоле у стени, тако дубоко, и тако глатких ивица, да је немогуће одатле побећи. Ту ће ме бацити свом младунцу... женском младунцу! А ја сам потпуно паралисан! Пре него што су ме гурнули доле, још пар удараца у ребра.

Да ли је могуће да нико на плажи није видео шта се дешава? Да ме нико не тражи? Да нико није приметио да ме нема? Па, ово није могуће!!!

Пао сам на нешто и скотрљао се у страну. Бол! Сломљена лева нога испод колена. Из више повреда на глави и телу текла је крв. Вртело ми се у глави и било ми је мука. Са мном у рупи је лежало нешто, обливано крвљу, непрепознатљиво, али живо. Јечало је. Тек када је проговорило, схватио сам да је поред мене човек и усудио се да се довучем ближе њему. Боже!!!

Створ га је јео! Јео га је живог, залогај по залогај, намерно га остављајући у животу, да му се оброци не би убајатили! Човек је био обмотан лепљивом слузи, која је, по мом мишљењу била полупропустљива и спречавала да искрвари, пријањајући уз отворене ране, преузимајући привремено функцију ткива... Гад је знао шта ради: од ногу и руку остали су тек патрљци - кости, најјаче жиле, тетиве и већи крвни судови, све облепљено слузавим омотачем, скоро сва мишићна маса је нестала - намерно га је јео почев од удова, да му дуже потраје ...

Повратио сам, ужаснут. Човек ме је слабашним гласом звао да приђем ближе. Молио ме је шапатам, испод семипермеабилне слузи која се клобучала изнад његових уста:

-... могу ви-ше... молим... убиј... - кркљање.

Јадник се онесвестио. Да га убијем? Смем ли? Он умире, у мукама. Учинио бих добро када бих му сада одузео живот. Ионако му нема спаса. Само, како? Чиме? Осврнуо сам се. Да ударам његовом

главом о стену док је не разбијем? Да му сломим врат? Да га једноставно угушим? Да прекратим јаднику муке...

А ја? Шта ће бити са мном?

Нада ме је обасјала! Ако овај поживи још мало, прво ће њега да докрајчи, ја сам свеж, чуваће ме за касније, ја могу дуже да му потрајем...

Извини, али не могу да ти учиним, пријатељу. Ако ти поживиш још мало, мене ће можда неко да пронађе. Него, где ли је мало чудовиште? У јазбини није, колико сам могао да видим, са ово мало светла које се пробијало до дна рупе. Одвукао сам се до стене и наслонио се. АХ! Нога... Када бих имао чиме да је имобилишем...

Можда сам заспао или се онесвестио, али следеће чега се сећам је језив крик изнад 'гнезда', а одмах затим је доле скочило 'младо'. Смркавало се, а његове зле очи су светлуцале попут мачијих док се освртало у потрази за храном. Штапићасте ћелије омогућавају монструмима да виде у мраку! Пар тренутака су се задржале на мени, а онда су потражиле несрећника. Младунче се стуштило на њега, а оштар врисак запарао је врући ваздух, очајнички ударајући о стеновите зидове тамнице. Али, чудовиште се поново окренуло ка мени. Умро је! Проклет био, црк'о је!!! Ја сам на реду!

Окренуо сам се ка стени и почео беспомучно да гребем и ударам по њој, поново опхрван страхом. Вриштао сам тражећи помоћ, знајући да је нема...

А онда је Зои (Зои је најбоља супруга на свету, моја вољена жена) притисла 'escape' и спасила ме! Касније је објаснила да је притиснула трзаје на мом лицу и то ју је нагнало да помисли да ми се дешава нешто непријатно, па је одлучила да прекине програм за одмор. Непријатно? НЕПРИЈАТНО?!?!?

Зои, знаш ли колико те волим!?

'Компанија' је касније објаснила да је дошло до грешке у програму (али није објаснила ни како, ни зашто је до грешке дошло) и одлучила да ми исплати суму од осам милиона кредита као одштету за претрпљени страх и стрес, под условом да се обавезем да нећу подићи оптужницу. Хтели су да заташкају ствар...

Зои и ја смо размислили, посаветовали се са нашим правним заступником и одлучили да не прихватимо понуду, зато што 'Компанијини' људи нису успели да објасне бројне убоје и модрице који су се појавили по искључењу, као ни трајно оштећење левог колена. Уствари, тужићемо их... Зато што смо уверени да није била у питању грешка у програму, већ да се неки инсајдер-садиста докопао приступа и бесправно се наслађивао мојим мукама! А када добијемо процес (нећу ни да помишљам на суму, док је не будем имао на рачуну!) наручићу да се начини уникатна, дијамантска 'esc' дирка, за Зоин рођендан. Или нашу годишњицу. Или... Ма, свеједно. Одраћемо их!!!